

Sygn. akt IV U 156/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Koronowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Grądzik

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 9 stycznia 2015r. znak: (...)

o emeryturę

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 156/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony J. K. wniósł odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 9 stycznia 2015r., znak (...), odmawiającej mu prawa do emerytury w wieku emerytalnym niższym od powszechnego. Skarżący domagał się przyjęcia, że pracował w warunkach szczególnych w dwóch okresach w tym zakładzie pracy, tj. od dnia 3 listopada 1975r. do dnia 2 lipca 1988r. na stanowisku ślusarza remontowego w utrzymaniu ruchu przy uboju bydła i przy produkcji mączki oraz od dnia 1 kwietnia (...) do dnia 31 października 2013r. przy produkcji zrębek i dostarczaniu wszystkiego do produkcji na wędzarnię. W celu wykazania tych twierdzeń skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Powołano się na art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013r., poz. 1440 ze zmianami; dalej: ustawa emerytalna) oraz na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zmianami; dalej: rozporządzenie RM z 1983r.). Podniesiono, że wprawdzie wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny wynikający z tych przepisów i udowodnił wymagany okres ubezpieczenia przed 1 stycznia 1999r, wynoszący 25 lat, jak również złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa, nie wykazał jednak żadnego okresu z wymaganego stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych do dnia 1 stycznia 1999r. Pozwany zaznaczył, że zeznania świadków na tę okoliczność nie są dopuszczalnym środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skarżący urodził się w dniu (...), zatem w dniu (...) 2013r. ukończył 60 lat.

(bezsporne)

W okresie od dnia 1 września 1968r. do dnia 26 lipca 1971r. ubezpieczony pracował jako uczeń w zawodzie mechanik maszyn rolniczych w Państwowym Ośrodku (...) w (...) Zakład w L.. Część tygodnia przeznaczona była na zajęcia teoretyczne – naukę, część na zajęcia praktyczne.

(bezsporne, ponadto świadectwo pracy k.3 pliku rentowego i wyjaśnienia skarżącego z rozprawy w dniu 25 marca 2015r.)

Następnie, tj. od dnia 28 października 1971r. do dnia 25 marca 1972r., wnioskodawca był zatrudniony jako pomoc ślusarza w (...) (...) im. 1 M. w B.. Zajmował się tam najpierw montażem konstrukcji metalowych na wysokości przez skręcanie i spawanie, a później – przygotowaniem w warsztacie przez cięcie szlifierką oraz spawanie elementów do montażu wykonywanego przez inne osoby.

(bezsporne, ponadto kopia świadectwa pracy k.4 akt osobowych koperta k.19, wyjaśnienia skarżącego z rozprawy w dniu 25 marca 2015r.)

W okresie od dnia 20 kwietnia 1972r. do dnia 15 czerwca 1972r. skarżący pracował jako ślusarz w warsztacie mechanicznym w (...) w O.. Zajmował się tam bieżącymi naprawami w przedsiębiorstwie budowlanym, takimi jak np. naprawa betoniarki.

(bezsporne, ponadto kopia świadectwa pracy k.5 akt osobowych koperta k.19, wyjaśnienia skarżącego z rozprawy w dniu 25 marca 2015r.)

W okresie od dnia 1 lipca 1972r. do dnia 15 maja 1973r. wnioskodawca był zatrudniony jako operator dwóch przenośników taśmowych w Zakładzie Produkcji (...) w Ż.. Zakład ten zajmował się wydobywaniem żwiru, który był przesiewany / płukany. Większe kamienie kierowano do kruszarki, zaś odpadami zasypywano wyrobisko.

(bezsporne, ponadto świadectwo pracy k.4 pliku rentowego, wyjaśnienia skarżącego z rozprawy w dniu 25 marca 2015r.)

Następnie, tj. od dnia 7 czerwca 1973r. do dnia 30 listopada 1974r., ubezpieczony pracował jako zbrojarz i betoniarz prefabrykatów w Przedsiębiorstwie (...) w G..

(bezsporne, ponadto świadectwo pracy k.5 pliku rentowego, wyjaśnienia skarżącego z rozprawy w dniu 25 marca 2015r.)

W okresie od dnia 17 stycznia 1975r. do dnia 31 października 1975r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku monter urządzeń i instalacji chłodniczych we (...) Przedsiębiorstwie (...) we W.. Praca ta polegała na montażu zarówno na wysokości, jak i na poziomie podłogi urządzeń produkcyjnych w budowanych Zakładach (...) w O..

(bezsporne, ponadto świadectwo pracy k.6 pliku rentowego, zeznania świadka L. J. (1) i wyjaśnienia wnioskodawcy z rozprawy w dniu 25 marca 2015r.)

W okresie od dnia 3 listopada 1975r. do dnia 7 lipca 1988r. wnioskodawca był ślusarzem remontowym i wędliniarzem w Zakładach (...) w O.. Początkowo, tj. nie krócej niż na pół roku przed wypadkiem przy pracy, którego doznał w dniu 7 grudnia 1987r., zajmował stanowisko tylko ślusarza remontowego w części rzeźnianej tych Zakładów. W tym czasie obowiązki ubezpieczonego polegały na bieżącej konserwacji urządzeń na będących w ruchu oddziałach zajmujących się ubojem zwierząt i utylizacją odpadów – surowców zwierzęcych przerabianych na mączkę. Następnie do obowiązków wnioskodawcy dodano pomoc wędliniarzowi, co polegało przede wszystkim na myciu kijów i wózków wędzarniczych oraz przetaczaniu tych wózków i było wykonywane przez ubezpieczonego około raz w tygodniu. Właśnie przy wykonywaniu takich obowiązków wnioskodawca doznał wspomnianego wypadku przy pracy, po którym przebywał na zwolnieniu lekarskim i urlopie wypoczynkowym do dnia 7 lipca 1988r., a następnie na rencie inwalidzkiej. Skarżący

został ponownie przyjęty do pracy w Zakładach (...) w O. od dnia 1 kwietnia 1992r., początkowo jako magazynowy w magazynie opakowań, następnie, tj. od dnia 1 grudnia 1993r., jako dozorca na przystani w ośrodku sportów wodnych, od dnia 1 stycznia 1997r. jako samodzielny konserwator techniczny w transporcie wewnętrznym i od dnia 1 listopada 1998r. do dnia 31 sierpnia 2006r. jako samodzielny wędliniarz / wędliniarz na oddziale peklowania mięsa i produkcji wędlin, a ostatecznie oddziale produkcji i konfekcjonowania wędlin. Praca na stanowiskach magazynowego i dozorca była zgodna ze wskazaną w angażach, z kolei praca od dnia 1 stycznia 1997r. polegała w rzeczywistości na produkcji przez część dnia zrębek z drewna (wykorzystywanych w Zakładach przy wędzeniu), workowaniu i transporcie wewnętrznym tych zrębek oraz innych materiałów pomocniczych do produkcji, w tym środków chemicznych, lodu i odzieży roboczej – za pomocą używanych naprzemiennie wózka akumulatorowego platformowego i wózka spalinowego widłowego.

(dowód: świadectwo pracy k.18 pliku rentowego, zeznania świadków L. J. (2) i J. W. (1) z rozprawy w dniu 25 marca 2015r., także w związku z wyjaśnieniami skarżącego z tej samej rozprawy, dokumenty z akt osobowych, w szczególności świadectwo egzaminu BHP z dnia 3 kwietnia 1987r. k.1 cz.B, karta obiegowa zwolnienia z pracy k.7 cz.B, wyjaśnienie k.13 cz. B, podanie o pracę z dnia 6 grudnia 1991r. k. 15 cz.B, umowy o pracę i angaże w cz.B, zaświadczenie Rp-7 k.8-9 pliku rentowego, protokół powypadkowy w aktach pozwanego – pliki z 1988 i 1989r.)

Wnioskodawca nie miał innych okresów ubezpieczenia przed 1999r. U wszystkich wymienionych wyżej pracodawców począwszy od dnia 28 października 1971r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy przybliżyć przepisy prawa, które mają zastosowanie w niniejszej sprawie, co pozwoli następnie omówić tylko okoliczności sporne.

Z art. 184 ustawy emerytalnej wynika, iż ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli po pierwsze okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz po drugie okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. w niniejszej sprawie wynoszący 25 lat. Przy tym emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu. Stosownie do powołanego w części wstępnej uzasadnienia §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Skarżący bezspornie spełnia kryterium wymaganej na dzień 1 stycznia 1999r. sumy 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, skończył 60 lat i wprawdzie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, jednak złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzony w tym funduszu do budżetu państwa. Spór ograniczał się do tego, czy ubezpieczony legitymuje się stażem 15 lat pracy w warunkach szczególnych, również na dzień 1 stycznia 1999r.

Wnioskodawca nie przedłożył świadectw wykonywania prac w warunkach szczególnych. Co więcej, następca prawny Zakładów (...) w O. w piśmie z dnia 2 grudnia 2014r. (k.11 cz.C akt osobowych) odmówił wydania świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach za jakikolwiek okres zatrudnienia wskazując, że stanowiska

zajmowane przez ubezpieczonego nie zostały wymienione w zarządzeniu resortowym. Należy jednak wyjaśnić, że wprawdzie zgodnie z §2 ust. 2 powoływanego wcześniej rozporządzenia RM z 1983r. okresy pracy m.in. w warunkach szczególnych stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w odpowiednim świadectwie, ale świadectwo takie bądź jego brak nie jest jednak bezwzględna przesłanką ani do zaliczenia, ani do niezaliczenia danej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach. Decydujące znaczenie ma zawsze fakt rzeczywistego wykonywania pracy w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie charakteru pracy także w oparciu o inne dowody niż świadectwo z zakładu pracy, nawet jeśli pracownik go nie posiada, bądź przedkłada świadectwo nieodpowiadające określonej w przepisie formie.

Dalej trzeba wskazać, że skoro art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej odwołuje się do przepisów dotychczasowych, to obowiązujące w tym zakresie i przywoływane już kilkakrotnie rozporządzenie RM z 1983r., wydane zostało w oparciu o delegację z art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zmianami), w którym Radzie Ministrów powierzono w szczególności określenie rodzaju prac lub stanowisk pracy oraz warunków, na podstawie których osobom m.in. zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku. Wprawdzie wobec tego za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników stale zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 53 ust. 2 tej samej ustawy z dnia 14 grudnia 1982r. i tożsama regulacja w obecnie obowiązującym art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej), jednak jednocześnie tylko tych pracowników, którzy wykonują rodzaj prac lub zajmują stanowiska pracy określone w przywołanym wyżej rozporządzeniu RM z 1983r. W wykazie A, stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia, wymieniono m.in. wydobywanie, obróbkę i przeróbkę surowców skalnych oraz wydobywanie ropy naftowej i gazu (dział I „W górnictwie” poz. 3), prace zbrojarskie i betoniarskie oraz przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości (dział V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, poz. 4 i 5), prace wykonywane bezpośrednio przy uboju zwierząt i prace wykonywane bezpośrednio przy utylizacji surowców zwierzęcych (dział X „W rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym, poz. 8 i 9) oraz bieżącą konserwacją agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (dział XIV „Prace różne” poz. 25). Pomocniczo można odwołać się do przepisów resortowych, wydanych w oparciu o §1 ust. 2 tegoż rozporządzenia RM z 1983r., w niniejszej sprawie do zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (dalej: zarządzenie resortowe Nr 16) i do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach (dalej: zarządzenie resortowe Nr 9).

Z przywołanych przepisów wynika, że część okresów zatrudnienia wnioskodawcy można zaliczyć do stażu pracy w warunkach szczególnych, tj. pracy w takich warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu. Mianowicie byłyby to:

- a) pierwsza część okresu zatrudnienia w (...) (...) im. 1 M. w B., kiedy to wnioskodawca zajmował się montażem konstrukcji metalowych na wysokości – w zarządzeniu resortowym Nr 9 dział V, poz. 5 pkt 1 monter urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości. Z pewnością było to nie więcej, niż 4 m-c i 28 dni, skoro ubezpieczony pracował tam łącznie 4 m-ce i 29 dni, a po pewnym czasie przeszedł do pracy przy przygotowywaniu elementów w warsztacie, niebędącej pracą w warunkach szczególnych, jako że była wykonywana także przez cięcie przy pomocy szlifierki;
- b) praca w Zakładzie Produkcji (...) w Ż. – w zarządzeniu resortowym Nr 9 dział I, poz. 3 pkt 13 operator zespołu przenośników w ciągu technologicznym. Było to 10 m-cy i 15 dni;
- c) praca w Przedsiębiorstwie (...) w G. na stanowisku zbrojarza i betoniarza – w zarządzeniu resortowym Nr 9 dział V, poz. 4 pkt 2 i 3 zbrojarz prefabrykatów i betoniarz. Był to 1 rok, 5 m-cy i 24 dni;

d) okres pracy w Zakładach (...) w O. wyłącznie na stanowisku ślusarza remontowego, a więc zakończony nie później niż pół roku przed wypadkiem przy pracy, tj. nie później niż w dniu 7 czerwca 1987r. – w zarządzeniu resortowym Nr 16 dział XIV poz. 25 pkt 1 bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe są wykonywane prace wymienione w wykazie, wykonywana stale i bezpośrednio przy takich stanowiskach. Wnioskodawca wykonywał w tym okresie, tj. nie dłużej niż 11 lat, 7 m-cy i 5 dni, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy bieżące remonty w ubojni i na oddziale zajmującym się utylizacją surowców zwierzęcych, tj. na oddziałach, w których jako podstawowe były wykonywane prace wymienione w dziale X poz. 8 i 9 wykazu A.

Wymienione tu okresy dawały łącznie nie więcej niż 14 lat, 4 m-ce i 12 dni stażu pracy w warunkach szczególnych.

Praca w pozostałych okresach zatrudnienia ubezpieczonego, jeśli była wykonywana w warunkach szczególnych, to najwyżej częściowo, tj. nie w pełnym wymiarze czasu, wymaganym dla zaliczenia danego okresu do stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych. I tak:

a) w (...) w O. wprawdzie wnioskodawca zajmował się utrzymaniem ruchu, ale po pierwsze pracował w wyodrębnionym warsztacie, a więc nie bezpośrednio przy stanowiskach pracy wymienionych w wykazie A, a po drugie nie twierdził, a tym bardziej nie wykazał, aby w Przedsiębiorstwie tym wykonywano jako podstawowe prace wymienione w wykazie A;

b) we (...) Przedsiębiorstwie (...) we W. ubezpieczony zajmował się montażem konstrukcji i urządzeń zarówno na wysokości, jak i na poziomie podłogi (por. w tej kwestii niekwestionowane zeznania świadka L. J.) – prace montażowe tego rodzaju nie na wysokości nie zostały wymienione w wykazie A jako praca w warunkach szczególnych;

c) w Zakładach (...) w O. w pierwszym okresie zatrudnienia według wyjaśnień wnioskodawcy na około pół roku przed wypadkiem, a więc nie później niż w czerwcu 1987r. (według protokołu powypadkowego skarżący pracował jako wędliniarz dłużej, bo 2 lata), mniej więcej raz w tygodniu kierowano ubezpieczonego do pomocy wędliniarzowi przy myciu kijów i wózków wędzarniczych oraz przetaczania tych wózków; praca tego rodzaju nie jest wymieniona w wykazie A ani rozporządzenia, ani zarządzenia resortowego Nr 16, a więc jej wykonywanie skutkuje niemożnością przyjęcia od co najmniej 7 czerwca 1987r., że wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu. Należy dodać, że obowiązki wędliniarza w końcowej części pierwszego okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Zakładach (...) w O. z pewnością nie miały charakteru pomijalnego i sporadycznego, co potwierdzają dokumenty w aktach osobowych – szkolenie BHP z kwietnia 1987r. (a więc i tu sprzed czerwca 1987r.) oraz karta obiegowa zwolnienia z pracy – i w aktach rentowych – protokół powypadkowy i zaświadczenie Rp-7 z 1988r. We wszystkich tych dokumentach jednoznacznie stanowisko wnioskodawcy określa się jako wędliniarz;

d) w Zakładach (...) w O. w drugim okresie zatrudnienia wnioskodawca zajmował stanowiska najpierw magazynowego w magazynie opakowań, następnie dozorczy. Żadne z nich nie jest wymienione jako praca w warunkach szczególnych w rozporządzeniu RM z 1983r. i zarządzeniu resortowym Nr 16). Dopiero od dnia 1 stycznia 1997r. ubezpieczony pracował przy produkcji zrębków i w transporcie tychże zrębków i innych materiałów pomocniczych do produkcji wędlin. Należy zaznaczyć, że produkcja zrębków nie zajmowała wnioskodawcy całego dnia pracy, a 5-6 godzin, a spośród czynności skarżącego w omawianym okresie tylko ta praca była pracą w warunkach szczególnych (obsługa urządzeń do mechanicznego rozdrabniania drewna – produkcja rębików; dział VI „W leśnictwie, przemyśle drzewnym i papierniczym”, poz. 3). Pozostałą część codziennego rozkładu dnia pracy od 1 stycznia 1997r. zajmowały wnioskodawcy transport wewnętrzny tych zrębków oraz innych materiałów pomocniczych do produkcji, w tym środków chemicznych, lodu i odzieży roboczej za pomocą używanych naprzemiennie wózka akumulatorowego platformowego i wózka spalinowego widłowego. Wprawdzie w wykazie A rozporządzenia RM z 1983r. wymienia się ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie (dział VIII „W transporcie i łączności” poz. 1), jednak przewożenia zrębków w workach na platformie wózka akumulatorowego lub palecie wózka widłowego oraz transportu w ten sam sposób materiałów pomocniczych takich jak środki chemiczne do produkcji wędlin, lód i odzież robocza, nie sposób uznać za ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie. Tym samym żaden przedział czasowy z drugiego okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Zakładach (...) w

O. nie może być uznany za wykonywanie przez skarżącego pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że nie było podstaw, aby kwestionować wiarygodność zeznań świadków L. J. i J. W.. Jest oczywiste, że świadkowie, podobnie jak i wnioskodawca, nie mogli pamiętać szczegółów zatrudnienia wnioskodawcy, choćby z uwagi na upływ czasu. Świadkowie i wnioskodawca przedstawili jednak względnie spójny obraz zmieniających się wraz z upływem czasu obowiązków wnioskodawcy w Zakładach (...) w O., który przy pomocy dokumentów z akt osobowych można było uzupełnić w zakresie wystarczającym dla rozstrzygnięcia o dacie zmian stanowisk pracy wnioskodawcy. Należy podkreślić, że wystarczające dla ustalenia, iż staż pracy skarżącego w warunkach szczególnych nie mógł być dłuższy, niż 14 lat, 4 m-ce i 12 dni, było przyjęcie nawet korzystnego dla ubezpieczonego jego własnego twierdzenia, że nie wcześniej niż pół roku (a nie np. już 2 lata, jak wynika z protokołu powypadkowego) przed wypadkiem rozpoczął wykonywanie obowiązków także jako pomocnik wędliniarza. Stąd też Sąd na podstawie art. 217§3 kpc pominął dowód z zeznań świadka T. Z..

W opisanej sytuacji nie było podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca spełnia wszystkie wymagane łącznie przesłanki przyznania wnioskowanego prawa do emerytury. Należy podkreślić, że prawo do obniżenia wieku emerytalnego ma charakter wyjątku, wobec czego jego zakresu nie można rozszerzać w drodze wykładni przepisów prawa, która musi być ścisła, co m.in. nie pozwala ani na rozszerzającą wykładnię załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., ani na pominięcie stałości wykonywania pracy w warunkach szczególnych i pełnego jej wymiaru jako przesłanki przyznana przedmiotowego prawa. W tym stanie rzeczy, wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołania, Sąd na podstawie art. 477¹⁴§1 kpc odwołanie to oddalił.